

СОУ „Христо Ботев“ - Абитуриенти

Когато се замисля за изминатите години, за прекараните в стаите часове, за учителите и съучениците, ми става мъчно. Мъчно, защото това време свърши. Сега всеки от нас ще поеме по своя път и ще се реализира в някоя област на живота.

А какви бяхме тогава? На 15.09.2007 г. Ние стъпихме в училище като новите „зайци“. Всички бяхме толкова объркани и неориентирани в тази нова за нас, сграда. Спомням си, че когато за пръв път влязох в училище, за да поддам документи за записване, си помислих: „О, Боже, старото ми училище беше много по-хуба-

во. Какво правя тук?“. След време започнах да гледам от друг ъгъл. Намерих нови приятели, обикнах нови преподаватели, изправих се пред нови предизвикателства. Годишните минаваха и СОУ „Христо Ботев“ стана мой втори дом. Разбрах как да подхождам към всеки учител и за какво да си говоря с всеки съученик. И най-накрая се чувствах на мястото си, знаейки, че споделям едни незабравими мигове с точните хора.

Днес, пишейки тези редове, знам, че едни от най-хубавите ми и безгрижни години са отминали. Естествено това ме натъжава, защото знам, че пове-

че няма да пия сутрешното си кафе до долния вход с приятелите си, но същевременно съм обнадеедена. За тези 4 години, аз и моите съученици, Випуск 2011, израснахме и станахме личности със собствено мнение, което знаем как да защитаваме. Да, като всички хора и ние имаме своите провали и падения, но те ни дадоха ценен урок. Научихме, че не винаги ще печелим, но винаги трябва да продължаваме напред.

Днес, ние напускаме училище и се прекланяме пред учителите си. Защото без тях едва ли щяхме да станем такива, каквито сме днес.

Йоана ПАВЛОВА - XII „а“

Едно горещо лято с продължителност четири години. Така мога да опиша времето, през което бяхме всички заедно в нашето училище. Училище, научило ни на много. Училище, донесло ни на всички много постижения, усмивки и от време на време несполуки. Но всяка несполука води до постижение. Училище, което ще ни липсва толкова много. Споменът за началото никога няма да избледнее от съзнанието ни, как с трепет и искри в очите за първи път влязохме в това училище. Емоции на щастие и притеснение от предстоящото напиреха в нас. За всеки от нас това беше ново начало, ново училище, нови учители, нови съученици. Бяхме все още неориентирани и дори малко уплашени. Тогава никой от нас не подозираше през колко много неща ще преинем и колко бързо ще дойде времето, в което вече ще трябва да поемем по пътя си. Тези четири години минаха като един миг.

В началото на IX-ти клас все още се опознавахме и искахме да направим добро впечатление на учителите и на новите си съученици. Лу-тахме се из коридорите и търсихме кабинетите, защото всичко около нас беше непознато и интересно. Имаше моменти на притеснение, когато за първи път влязохме в кабинетите. Там ни чакаха учителите, които ни посрещаха с протегнати ръце и с желание да ни научат, и с готовност да ни помогнат. Всеки един от тях остави в нас по един красив спомен. В края на IX-ти клас вече бяхме свикнали с обстановката и класът ни започна да се сплотява неусетно, но точно тогава трябваше да се разделим за малко, защото лятото ни зовеше. И та-

ка след малката ни раздяла пак се върнахме в нашето училище, но вече като 10-класници, малко пораснали и с повече хъс за учене. Всичко около нас ни беше вече познато. Имаше няколко нови учители по български език, по биология и по математика. Но всички те ни гледаха с очи, пълни с надежда за нас, че ще успеем да се справим с всичко, те ни даваха куража и ни вдъхваха вяра. Тогава започнаха учителите да остават по нещо от себе си в нас. Обичахме часовете си при Г-н Санджакян, защото той ни забавляваше и ни караше по този начин да научаваме уроците си. Също така часовете ни по български език при г-жа Костова с многото тестове, които ни даваше с цел да усвоим по добре материала. Г-жа Нейчева беше много взискателна и строга към нас, но ни научи на изпълнителност и отговорност към всяко нещо. През тези години сме имали много моменти, в които сме имали проблеми и сме унивали, но точно тогава до нас беше нашата любяща класна ръководителка г-жа Румяна Костадинова. Тя ни подкрепяше и ни защитаваше, винаги ни разбираше и с много любов ни научи да бъдем упорити и борбени. Часовете ни по биология и по физика бяха едни от най-интересните. Г-жа Давидкова умело успяваше да привлече вниманието ни с интересните презентации, които подготвяше и ни представяше с интерактивната дъска. Часовете ни по физика минаваха толкова бързо, г-жа Драганова измисляше интересни семинари и презентации, в които и ние участвахме. Г-н Петров, който ни преподаваше английски

език, беше изключително строг с нас и ни научи, че в живота всичко се постига с много труд и че когато искаш нещо, трябва да се борим за него. Така минаваха нашите часове и с тях и времето сякаш летеше. След една година вече бяхме 11-ти клас, тогава искахме да станем по-бързо 12-ти и да завършим, мислехме си, че в училище ни е скучно, че когато завършим всичко ще бъде лесно. Но ето, че дойде и този момент, в който станахме 12-ти клас. Всеки от нас чакаше с нетърпение да завърши, да стане абитуриент. Като в началото, така и сега, когато свършваме, емоциите в нас напират. Притеснения за абитуриентския бал и за завършването, и тъга за това, че повече никога няма да можем да влезем като ученици в това училище, повече няма да се заливаме от смях в междучасията и да огласяме коридорите с виковете си. Ще ни липсват учителите, макар и да бяха строги и взискателни към нас, те ни научиха на много и ни подготвиха за живота за напред.

И ето ни сега в очакване за едно от най-хубавите неща в живота на един човек, завършването на Средното образование и абитуриентския бал. Пожелавам на всички да прекараме тази последна вечер заедно с много усмивки и смях, нека забравим за всички несполуки помежду ни и да се сбогуваме подобаващо, защото през тези четири години ние станахме едно цяло, нека да не се забравяме. Винаги ще помним това училище с всички радости и трудности и времето, прекарано там ще бъде един щастлив миг от живота ни. Попътен вятър абитуриенти!

Михаела МИХАЙЛОВА

За азбуката

Често ми се налага да препрочитам старите си книги. Наскоро прелиствах любимите си разкази – есега на Йордан Радичков. Винаги ме е поразявала странната духовност на този човек, неговата мъдрост. В един от разказите си той описва свое пътуване в Щатите, където посещава случайно едно семейство възрастни украински емигранти. В дома им вижда на стената изрязани и сложени в рамка портретите на Кирил и Методий, а под тях избродиран върху платно от домакинята с бели букви от нашата кирилица надпис „Господи, благослови нашия дом“. По-нататък Радичков разсъждава, че само части от азбуката са достатъчни, за да може душата на човек да има своя молитва и девиз, че който силно вярва, не е нужно да изпише цялата азбука. Че „Една книжна икона може да бъде закрилница на човешката душа и да поддържа светлина в нея така, както буквите от една азбука могат да бъдат ске-

лети на човешката душа и неин знак.“

Буквите от една азбука... Азбуката, която създават за нас равнопостолните братя, закрилниците на Европа, Кирил и Методий в далечното Ранно Средновековие. Буквите, азбуката, донесена от верните им ученици и съхранена тук от Кръстителя Борис... Буквите, с които са написани похвални слова, жития и съчинения в богатата старобългарска литература. Буквите, с които Славейков, Ботев и Вазов възпяват миналото и народа си, с които Дебелянов и Яворов изливат душата си, с които Талев и Димов, Смирненски и Вапцаров, Багряна и Дора Габе, Йовков и Елин Пелин, Емилиян Станев и Радичков, Ивайло Петров и Стефан Цанев творят... И колко стотици още създават онази огромна духовна територия на България, онази „Държава на духа“, която въпреки робството и кризи-те оцелява.

В края на своя разказ „Части от цялото“ писа-

телят с нескрита надежда споделя, че някога, може би след хиляда години /ако светът продължи да съществува/ „твърде възможно е върху националното ни знаме да бъде изписана азбуката ни. И ако не цялата, то поне части от нея.“ От азбуката на Солунските братя, на преблагословените Кирил и Методий, чийто ликове грееха и на Самарското знаме, както във всяко българско училище, във всеки храм и във всяко българско сърце. И няма по-красив и самобитен празник от 24 май. И няма по-вдъхновен химн от посветения на тях. И няма по-чиста радост от тази, с която пеем: „Бъдете преблагословени, о, Вий, Методий и Кирил!“

Мария АНДРЕЕВА

С финансовата подкрепа на:

AD HOLD
HOLDING Co. Ltd.

ADRIAN PETKOV
President

BULGARIA, 9000 Varna, Tel. +359 52/ 304 510, 301 670
5A, Voinishka Str., app.8 Fax/tel. +359 52/304 467
e-mail: info@adhold.org GSM: 0882 625 102

Х-л „Балчик“, Офис 105
Тел: 7 25 60

Балчик Телеграф

Гл. редактор - Маруся Костова - 089/9 655 249
Предпечат - Оскар Иса - 089/9 104189
Печат - ЕТ „Нилекта“ Добрич - 058 600 299

